

นิทานเรื่อง เจ้าหมูจอมตระกละ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีครอบครัวของชาวนาครอบครัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ชาวนาเลี้ยงวัวพี่น้องไว้ 2 ตัว วัวผู้พี่ชื่อ ชูใจ ส่วนวัวผู้น้องชื่อ ใบข้าว และเลี้ยงหมูไว้ตัวหนึ่งชื่อ แจ่มใส ทุกวันยามเช้าตรู่ ชาวนาจะนำวัวทั้งสองออกไปไถนา บรรทุกน้ำ และพินกลับมาใช้ยังเรือนของตน งานทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นงานหนัก หรืองานเบา ชาวนาได้อาศัยแรงของวัวพี่น้องเสมอมา เรียกได้ว่า วัวทั้งสองเป็นกำลังสำคัญในการหาเลี้ยงชีพให้กับครอบครัวของชาวนาเลยทีเดียว

วัวสองพี่น้องออกไปทำงาน ตั้งแต่เช้าด้วยความขยันขันแข็งกว่าจะกลับถึงบ้านได้ก็เป็นเวลาเย็นแล้ว

ชาวนา : เจ้าทั้งสองเข้าไปพักผ่อนในคอกได้แล้วนะ

ลูกสาว : พ่อกลับมาแล้ว เหนื่อยมั๊ยจ๊ะ

ชาวนา : นิดหน่อยลูก

ลูกสาว : ลูกเตรียมกับข้าวไว้ให้พ่อเรียบริบร้อยแล้วจ๊ะ

ชาวนา : โอ้! ดีจัง พ่อกำลังหิวพอดีเลย

ใบข้าว : เหนื่อยจังเลยนะพี่ ได้พักผ่อนเสียที

แจ่มใส : ฮ้า... กลับมาแล้วหรือ เจ้าวัวพี่น้องผู้นำสงสาร

ใบข้าว : เจ้าพูดอะไรนะพิกเรต!

แจ่มใส : ก็เจ้าทั้งสองนะสิ ข้าเห็นออกไปทำงานแต่เช้าทุกวัน กว่าจะกลับมาก็อิ่ม พระอาทิตย์กำลังจะตกดินแล้ว

ใบข้าว : นั่นมันเรื่องของเรา เจ้าไม่ต้องมายุ่งหรอก

แจ่มใส : โธ... โธ... โธ... ข้านะ เห็นเจ้าทั้งสองทำงานหามรุ่งหามค่ำ เหนื่อยอ่อนกลับมาทุกวัน ข้ารู้สึก ชง ข้าสงสารพวกเจ้าจริง ๆ นะ ...ฮิฮิ

ชูใจ : สมศรี... อย่าไปสนใจคำพูดของมันเลยนะ

แจ่มใส : ดูอย่างข้าสิ วัน ๆ ไม่เห็นต้องทำอะไร พวกเจ้าน่าจะสุขสบายอย่างข้าบ้าง ซักครั้งนึ่งก็ยังดี ฮะฮ่า ๆ อยู่มาวันหนึ่ง ชาวนาได้จัดพิธีหมั้นลูกสาวของตน กับชายหนุ่มคนหนึ่ง หลังจากพิธีหมั้นผ่านไปแล้ว ชาวนาและครอบครัว คิดเตรียมข้าวของต่าง ๆ สำหรับพิธีแต่งงานที่กำลังจะมาถึง

ลูกสาว : พ่อมีอะไรจะให้หนูช่วยละก้อ บอกมาได้เลยนะจ๊ะ หนูยินดีทำเต็มที่เลยจ๊ะ

ชาวนา : ตีมากลูกรัก อืม... ให้พ่อคิดดูก่อนนะ ว่าจะให้เจ้าทำอะไรดี

————— ลูกสาวให้อาหารพิกเรต —————

ลูกสาว : เจ้าพิกเรตเอ๊ย มากินอาหารเร็ว วันนี้ฉันเอาอาหารอย่างตีมาเลี้ยงเจ้าเชียวนะ

แจ่มใส : ได้เวลากินอีกแล้วหรือ ดีจัง

เอ๊ะ! วันนี้คุณหนูเอาอะไรมาให้กินเนี่ย กลิ่นหอมจังแฮะ

————— พิกเรตกินอาหาร —————

แจ่มใส : โอ้ อาหารอะไรกันเนี่ย อร่อยจริง ๆ อย่างนี้มีเท่าไรต้องกินให้เกลี้ยงเลย อู๊ด ๆ (เสียงหมู)

ลูกสาว : กินให้มาก ๆ เลยนะ ยังมีอีกเยอะเลย ถ้าไม่พอ ฉันจะเอามาให้กินอีก

ใบข้าว : แหม ดิฉันเลยนะพี่สมศักดิ์ วันนี้นายของเราเอาอาหารอย่างดีมาเลี้ยงพวกเราด้วย

แจ่มใส : อ้อ

----- ลูกสาวให้อาหารวัว (ฟาง) -----

ลูกสาว : เอานี้อาหารสำหรับเจ้าทั้งสองตัว กินซะ อิ่มแล้วจะได้ออกไปทำงาน

ใบข้าว : ทำไมเราไม่ได้กินอาหารดี ๆ อย่างเจ้าฟักเรตบ้างล่ะพี่

ซูใจ : กินไปเถอะน้อง อย่าคิดอะไรมาเลย เราก็กินอย่างนี้ทุกวันนี้

ใบข้าว : โธ่! ... นี่กว่าจะได้กินของอร่อย ๆ เฮ้อ...

ทุก ๆ วัน หมูฟักเรตก็จะได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่จากนายสาวเป็นอย่างดี ส่วนวัวสมศรี และสมศักดิ์ กลับไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เหมือนหมูฟักเรต ยังคงต้องทำงานหนักตั้งแต่เช้าจรดเย็น เหมือนเช่นเคย

----- ลูกสาวทำความสะอาดคอกฟักเรต -----

หากวันใดที่อากาศร้อน นายสาวจะอาบน้ำทำความสะอาดให้หมูฟักเรต หากพื้นคอกสกปรกก็ลงมือขัดถูพื้นคอกให้สะอาดเอี่ยมด้วยตัวเอง

แจ่มใส : ว้าว! สะอาดปิ้ง สะอาด ลั่นลั่นลา พื้นคอกสะอาดไม่เปื้อน ไม่เหม็นแล้ว ฮ่า ฮ่า ฮ่า

ใบข้าว : พี่สมศักดิ์ ทำไมคุณหนูไม่ทำความสะอาดคอกของเราบ้างล่ะ

แจ่มใส : โธ่ ช่างน่าสงสารเจ้าสองตัวเสียเหลือเกิน

ดูซิ คอกของเจ้าทั้งหมื่น ทั้งสกปรก ข้างอยู่แฉะนี่ยังได้กลิ่นเหม็น ๆ เลย หึหึ ดูคอกของข้าสิ สะอาดสะอาด ทั้งไม่มีกลิ่นเหม็น น่ากลิ้งเล่นจริง ๆ เลย เห็นมะ เนี่ย ข้าอยากให้พวกเจ้ามากลิ้งเล่นกับข้าจริง ๆ นะ

ใบข้าว : คุณมันทำสีพี่ มันยั่วเรา

แจ่มใส : อย่าไปสนใจมันเลยน้องสมศรี

----- ตอนกลางคืน -----

ใบข้าว : ยุ่งขุมจิ้งเลยนะพี่ น่ารำคาญจริง ๆ เลยเจ้ายุ่งพวกนี้ ไป ไปให้พ้นนะ ชู่ว ๆ !

----- ยุ่งมากัดฟักเรต -----

แจ่มใส : หึยยยยยยย ทนไม่ไหวแล้ว! นี่แน่ะ นี่แน่ะ ๆ

เฮ้อ (เหนื่อยหอบ)

ลูกสาวแหวะมาดูฟักเรต

ลูกสาว : โธ่! เจ้าฟักเรต น่าสงสารจัง ถูกยุ่งกัดแยะเลย เอานี้ ฉันทจะสุ่มไฟไล่ยุ่งให้เจ้า ฆานอนแฉะนี่ดีกว่า ยุ่งจะได้ไม่กัดนะ

แจ่มใส : เฮ้อ... นายเรานี่แสนดีจริง ๆ อย่างนี้ค่อนข้างสบายหน่อย

ใบข้าว : แปลกจังนะพี่ คุณหนูไม่เคยทำอะไรอย่างนี้นี่นา

วันเวลาผ่านไปหมูฟักเรตก็ยังได้รับการเอาใจใส่เป็นอย่างดี ส่วนวัวพี่น้องยังคงต้องทำงานตั้งแต่เช้านี้ และได้รับเพียงฟาง หญ้าแก่ ๆ หรือใบไม้แห้ง ๆ เป็นอาหารเท่านั้น

ใบข้าว : เห้อออ

ซูใจ : เป็นอะไรไปหรือสมศรี

ใบข้าว : คูสิพี่ เราทั้งสองทำงานหนักสารพัดอย่างไม่ว่างเว้น แทบจะเรียกกว่าเป็นผู้ทำมาหาเลี้ยงครอบครัวนี้ก็ได้ แต่เรากลับได้กินเพียงฟางหญ้าแห้ง ๆ ไปไม้แแก่ ๆ อย่างนี้ ส่วนเจ้าหมูพิกเรต วันทั้งวันเอาแต่นอนแทบไม่เคยทำอะไรซักอย่างเดียว กลับได้กินข้าวอย่างดี ช่างไม่ยุติธรรมเลย

ซูใจ : น้องรัก เจ้าอย่าได้อิจฉาพิกเรตที่มันกินอย่างนี้ ไม่ได้กินเพื่ออยู่ แต่กินเพื่อตาย

ใบข้าว : พี่หมายความว่ายังไงจะ

ซูใจ : อีกไม่กี่วัน เมื่อถึงวันแต่งงานของคุณหนู เขาก็จะจับมันมาแกงเลี้ยงแขกที่มาร่วมงาน เจ้ากินแต่ฟางอย่างนี้น่ะดีแล้ว อายุจะได้ยืน

วันเวลาผ่านไปจนกระทั่งวันหนึ่ง

ลูกสาว : ตามมาทางนี้เลยจ๊ะ

ใบข้าว : พี่คูสิ คุณหนูพาใครมาก็ไม่รู้

แจ่มใส : เอ๊ะ! วันนี้มากันตั้งหลายคน สงสัยจะเอาอาหาร มาให้เรากินเยอะ ๆ แน่เลย ฮะฮะฮ่า เกิดเป็นหมู่นี้ มันช่างโชคดีจริงๆ

ลูกสาว : พี่ชาย จับเจ้าหมูตัวนั้นมัดให้แน่นเลย

ชาย : ได้สิ มามะเจ้าหมูอ้วน มาให้ข้าจับซะดี ๆ ฮี ฮี ๆ

แจ่มใส : อู๊ต ๆ อะไรกันนี่ มาจับข้าทำไม คุณหนูช่วยข้าด้วย

คุณหนูช่วยข้าด้วย!!

ลูกสาว : เจ้าพิกเรตเอ๊ย ที่ข้าเลี้ยงดูเอาใจใส่เจ้าเป็นอย่างดี ไม่ต้องทำงานทำการอะไรเลยก็เพื่อจะได้เนื้อนุ่ม ๆ ของเจ้า มาเป็นอาหารเลี้ยงแขกในงานแต่งงานของข้า วันนี้แหละ พี่ชายเอามันไปที่โรงครัวเลยนะจ๊ะ

เป็นจริงตามคำพูดของวัวสมศักดิ์ เมื่อถึงวันแต่งงานของลูกสาวชานา หมูพิกเรตก็ถูกจับไปทำอาหารเลี้ยงแขกที่มาร่วมงาน และนายสาวที่เคยเอาอกเอาใจมันยังมาช่วยลงมืออีกด้วย

ใบข้าว : เจ้าพิกเรตไม่น่าเลยต้องมาตายเพราะเห็นแก่กินแท้ ๆ

พี่จ๊ะ ฉันเห็นโทษของการกินมาก ๆ ของเจ้าพิกเรตแล้วว่าเป็นอย่างไร ทำให้รู้สึกลัว หญ้าแแก่ ๆ กับไปไม้แแก่ ๆ ของเรานี่ช่างเป็นอาหารที่ประเสริฐสุดจริง ๆ กินแล้วทำให้อายุยืนกว่าอาหารอร่อย ๆ ของเจ้าพิกเรตตั้งร้อยเท่าพันเท่าเชียว

หลังจากนั้นเป็นต้นมา วัวสมศรีผู้เป็นน้อง ก็มีความพอใจในความเป็นอยู่ของตน ขยันขันแข็งในการทำงานไม่ทอดทิ้ง ทำให้วัวทั้งสองพี่น้องอยู่อย่างมีความสุขตลอดมาตราบชั่วอายุขัย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า จงพอใจในสิ่งที่ตนเองมี